

СРПСКИ ПИЛОТИ
У ВАЗДУХОПЛОВНОЈ
БАЗИ АВИЈАНО

ПОСЕТА НОЋНИМ СОКОЛОВИМА

О томе каква су искуства донели на Батајницу након летења у борбеним авионима F-16 и какви су им утисци са тродневног боравка у америчком 31. вингу, разговарали смо са нашим пилотима

Пилоти Војске Србије капетани прве класе Никола Михаиловић, Владимир Ивковић, Ненад Милојевић и капетан Ненад Максимовић боравили су недавно у Италији, тачније у америчкој ваздухопловној бази Авијано. Током три дана разгледали су базу Натгоа у северној Италији и – летели у америчким борбеним авионима F-16.

О тим искуствима и импресијама разговарали смо у 204. авијацијској бази у Батајници са пилотима Ненадом Милојевићем и Николом Михаиловићем.

Према речима саговорника, цела прича о одласку у Авијано почела је још у септембру, да би се практично реализовала у децембру. Михаиловић, који иначе лети на авиону МиГ-21, каже да је то за њега, из професионалног угла, био посебан изазов и да је боравак у Авијану био занимљив и изузетно динамичан.

– Авијано као место готово да и не постоји, али је зато тамошња ваздухопловна база огромна. Били смо смештени у хотелу у оквиру базе те Америке "у малом". Заправо, Авијано је једина стална база америчког ваздухопловства јужно од Алпа, где базира њихов 31. винг – каже пилот Михаиловић.

– Упознали смо се са њиховим пилотима из 510. и 555. сквадрона, момцима од само 26-27 година, али који су веома искусни летачи, јер имају велики број сати налета. Иначе, они су једна од најобученијих америчких јединица уопште, како уосталом и пише на њиховом сајту. Намена те јединице пре свега јесу дејства ноћу, мада у опису свог посла имају и све друге ловачке задатке. Отуда и њихов назив – *ноћни сокол* (Night Falcons), а према авиону F-16 или "борбеном соколу", на којем лете. Рецимо, један њихов млади пилот са којим смо летели, само те недеље имао је укупно осам летова са око 12 сати налета... Углавном, амерички пилоти у Авијану годишње имају просечно између 200 и 250 сати налета.

Саговорници кажу да су их америчке колеге дочекале веома срдечно, али да о политици готово и није било речи.

– Пошто су нам представили план нашег боравка, обавестили су нас детаљно о својој бази у Авијану, где смо обишли сва три њихова сквадрона – каже пилот Милојевић, који иначе лети на нашем "орлу" и авиону Г-4, и објашњава:

– Пошто смо били на лекарском прегледу, задужили смо летачку опрему, њихове лаке кациге и рукавице, али смо летели у нашим иначе веома добрим пилотским комбинезонима. Сазнали смо све што нам је било важно о летелицама, извршили припреме за лет и онда су нас поделили у две летачке групе. У ствари, ми смо у Авијану одмах добили виши статус, тако да смо учествовали, на неки начин, у једној њиховој тактичкој вежби, мада нисмо

Ненад
Милојевић и
Никола
Михаиловић

имали приступ свим релевантним подацима током лета, што значи да су нам, у кабинама позади, где смо седели, били погашени дисплеји.

Заједнички лет у авионима F-16 трајао је око сат и двадесет минута. За то време наши пилоти су имали прилику да учествују у више њихових вежби у ваздуху. Кажу да амерички ловци никада не полећу у пару, односно да је за њих велико оптерећење при убрзању и полетању F-16 било нешто ново и несвакидашње, баш као и седишта у тој летелици која су нагнута уназад за неких 30 степени.

– Ми смо се само уклопили у њихову вежбу, у којој су првог дана учествовала четири, а другог шест авиона, који су се међусобно пресретали, јурили, мењали улоге нападача и нападнутог, фингирали блиску ваздушну борбу... Сва комуникација је, наравно, била у ваздуху на енглеском, али и са примесом одређених занатских, чак и жаргонских израза које разумеју само они који су у том фаху, том специфичном пилотском занату – кажу наши официри и додају да су им се летачке могућности F-16 веома допале, да је авион лак за управљање, да има добре маневарске могућности и врло софистициране инструменте.

Реч је, свакако, о моћној и осетљивој машини. Преглед из кабине F-16 је одличан и, како кажу, за годину-две и наши пилоти би потпуно овладали свим техничким могућностима које има тај авион и веома брзо би, у том смислу, били равноправни са америчким колегама.

– Самостално смо управљали летелицама 10-15 минута. Ишли смо на лакше маневре како бисмо постепено али непосредно увидели шта може тај авиона – каже пилот Милојевић и додаје да би, поред овог драгоценог искуства, волео да има и друга, рецимо, са шведским, француским или руским вишенаменским авионима новије генерације.

Питамо саговорнике како су примљени у Авијану, како су дочекани?

– Лед су пробали њихови пилоти доласком на Батајницу... Међутим, морам да признам да су нам Американци посветили много пажње и да су у комуникацији са нама били веома отворени – кажу пилоти Ненад Милојевић и Никола Михаиловић, и додају:

– И овога пута се показало да пилоти, без обзира одакле су, врло лако успостављају контакте и умеју да се разумеју. Током три дана видели смо много тога и посета је била изузетно динамична. Све што смо желели, показали су нам и објаснили, а на свако наше питање добили смо, чини нам се, праве одговоре... ■

Д. МАРИНОВИЋ
Снимио Д. БАНДА